

BALADA ZA DANAŠNJE ANDALUSKE PESNIKE

Rafael Alberti

Kaj poetje pojo andaluški današnji?
Kaj poetje zro andaluški današnji?
Kaj poetje čutijo andaluški današnji?

Z glasom človeškim pojo, ali kje so ljudje?
Z očesom človeškim zro, ali kje so ljudje?
S človeškimi prsmi čutijo, ali kje so ljudje?

Pojó, in kadar pojo, je videti, ko da so sami.
Gledajo, in ko gledajo, je videti, ko da sami.
Čutijo, in ko čutijo, je videti, ko da so sami.

Kaj v Andaluziji ni več nemara nikogar?
Kaj v andaluških gorah ni nemara nikogar?
Kaj na andaluškem ni morju in polju nikogar?

Kaj ni nikogar, ki odzove se glasu poeta?
Ki bo pogledal v srce brez pregraje poeta?
Toliko reči je umrlo, je res ostal samo pesnik?

Pojte glasno. Vaš glas bodo drugi začuli.
Glejte visoko. I drugih oči bodo zrle za vami.
Utripajte srčno. Že drugih utrip je čutiti.

Pesnik ni najgloblji v svojem mračnem podzemlju
zaprt. Globočje seže pesem njegova,
kadar odprta je zraku in vsem ljudem je domača.

(Ora maritima, 1953)

PESEM 43

Rafael Alberti

Vlaki v vetru, vlaki,
ki peljó tja v Guadarramo.

Tu so, glej, koruzna polja,
reke silne, na njih ladje,
ki do morij plovejo.

Ali v vetru, ki gre mimo,
glase čujem daljnih vlakov,
ki peljó tja v Guadarramo.

(Baladas y canciones del Parana 1954)